

Отрѣзахме дебелъ пржтъ, вързахме преднитѣ и заднитѣ крака на пумата, прокарахме пржта презъ тѣхъ и помъкнахме скжпия ловъ на рамо къмъ колибата. Освенъ месо за две седмици, имахме и една скжпа кожа. Но радостъта ни отъ първия ловенъ успѣхъ се помрачи: пристигна Ради Горски съ нѣкакъвъ бразилецъ въ жълти ботуши и кожени панталони. Мълчаливо огледаха вжглищата и, следъ като се начудиха на пумата, се отдѣлиха и си зашепнаха.

Накрай Ботьо не се стърпя и имъ каза:

„Стига сте шепнали! Ради, защо не ни кажешъ какво има, за да разберемъ кжде сме?“

Ради Горски му отвърна:

„Нищо нѣма. Пазаримъ се за вжглищата. Тѣ сж много добри, но. . .“

Той замлъкна. Ганю примижа и запита заплашително:

„Какво, казвай де!“

„Нѣма какъ да се изнесатъ оттукъ бе, другари. Пжтъ за камиони нѣма, а ако се наематъ катъри, наемътъ за тѣхъ ще струва повече отъ цената на вжглищата“.

Изтръпнахме. Изведнажъ разбрахме, че цѣлиятъ нашъ трудъ бѣше за недомислието на единъ завѣянъ човѣкъ.

„Азъ бѣхъ убеденъ, че ще спечелимъ. Отгде да зная, че нѣма какъ да се изнесатъ“.

Моню му каза:

„Точно сега пушката е въ ржцетѣ ми; ако те застрелямъ, ще отърва и други нещастници отъ тебъ. Ами не искамъ да ставамъ убиецъ, че съвѣстъта ще ме мжи цѣлъ животъ. Хайде, махай се оттукъ, не искаме да те видимъ повече!“

Когато си отидоха, Ботьо заговори къмъ насъ:

„Стига вече работа! Сега ще ядемъ, докато имаме храна,